

לע"נ
נתנאל בן
ציפורה
ושלמה
רפאל בן
אסתר
ת.נ.צ.ב.ה.

גליין

458

פרשת תולדות תשפ"ג

ללא הצלחה. נותרו לה עוד עשר דקות שעליה לצאת לבית הספר ובידה אין מאומה. מה יהיה עם ה'דבר תורה' השבועי, שכבר כחמש שנים הוא יוצא ברצף?

היא הביטה על מחוגי השעון ופרצה בבכי: "ריבוננו של עולם, הרי את 'דבר התורה' אני מכינה אך ורק לכבודך, ומי כמוך יודע, שהשבוע לא הכנתי אותו כי הייתי כה עסוקה וטרודה, ועתה בעוד עשר דקות עליי לצאת לביה"ס ואין בידי 'דבר תורה'. לא נותר לי אלא לבקש ממך, שתשלח לי 'דבר תורה', שלא יעבור יום שישי ללא חלוקת העלון השבועי".

הדמעות זלגו, והיא עצמה את עיניה בתמימות, ממתינה לפקס עם 'דבר תורה', שיגיע מהשמיים...

לפתע צלצל מכשיר הפקס. היא רצה לפקס, בטוחה, שתפילתה נענתה ושלחו לה פקס משמים... ואכן מהפקס יצא נייר ובראשו כתוב 'דבר תורה לפרשת השבוע', ומתחתיו סיפור, משל, ומסר נפלא מהפרשה כתוב בטוב טעם ודעת.

הרבנית קפאה מהתרגשות, 'מי שלח את 'דבר התורה' ברגע קריטי זה?'. קשה היה עליה לנגב את דמעותיה, עתה היו אלו דמעות של שמחה...

והנה השעון מראה כי עליה לצאת לביה"ס, לא נותר לה זמן להתעכב. היא העתיקה את מספר הטלפקס, שממנו נשלח הפקס, ויצאה לדרכה.

בדרך לביה"ס התקשרה למספר הטלפקס. מהצד השני השיבה מזכירה שהזדהתה כמזכירה בבית ספר חרדי באחת מערי הארץ.

- "האם שלחתם לי פקס לפני כרבע שעה"?

התשובה הייתה: "לא".

אלא שלאחר בירור קצר הובהר הסיפור בשלמותו עם ההשגחה העליונה שבתוכו: ביה"ס ממנו נשלח הפקס היו בית-ספר של 'שובו' השוכן בצפון הארץ. שם יש מורה שהוא אחראי לכתוב 'דבר תורה' לתלמידים לכבוד שבת קודש בדיוק כמו בביה"ס בו מלמדת הרבנית.

למורה זה ישנה אחות שהיא מנהלת 'בית יעקב' במרכז הארץ בעיר שהרבנית גרה, וגם היא מעוניינת ב'דבר תורה'

ויַעֲתֵר וַיִּצְחֹק לָהּ... וַיַּעֲתֵר לָהּ (כה, כא)

עד כמה גדולה כוחה של תפילה - זאת לא ניתן לתאר ולשער, ובפרט כשמדובר בתפילה הבוקעת מעומק הלב - שתפילה כזו יש בכוחה לשנות ולשדד את מערכות הטבע.

* * *

עם פתיחת שערי ברית המועצות וגל של מאות אלפי עולים פקד את הארץ, הוקמו בהכונת גדולי ישראל רשת בתי ספר בשם 'שובו', שהיו - ועודם כיום - פרוסים ברחבי הארץ. מטרת הרשת הייתה עבור העולים החדשים, להשיבם ולקרבתם ליהדות ממנה נותקו בכוח ע"י הבולשביקים הקומוניסטים ששלטו ברוסיה שלטון רודני ללא מיצרים, ולהטעים מעט מצוף התורה ומעונג קיום מצוותיה.

הרבנית אסתר עבדה בביה"ס 'שובו' שבמרכז הארץ. בין התפקידים שלה היה להכין עלון תורני ובו 'ווארט' לפרשת השבוע, שיהיה משולב עם סיפור או משל ובעיקר שיהיה בעל מסר עוצמתי. ואכן גם התלמידים וגם הוריהם לא היו מוותרים על דף זה, וכל שבוע ושבוע ציפו לקרוא אותו ולהתחזק ביחד.

הכנת 'דבר תורה' זה לא היה דבר של מה בכך, פעמים רבות זמן הכנתו ארך זמן רב, והיה צריך להשקיע הרבה תשומת לב, כדי שימלא את תפקידו להאהיב ולקדש שם שמים, שהרי לשם כך הוקמה הרשת.

יום אחד חיתנה הרבנית את בנה. החתונה הייתה אמורה להתקיים ביום חמישי. טרדות החתונה וההכנות רדפו אחת את השניה, והמטלה של הכנת 'דבר התורה' נדחתה מיום ליום. ביום חמישי לא מצאה לכך אפילו רגע אחד פנוי, והנה כבר הגיע הזמן לצאת לאולם לקראת החופה.

הרבנית - גמלה החלטה בליבה, שכאשר תשוב לביתה ולא משנה באיזו שעה, היא תשב להכין 'דבר תורה'!. אך מחשבות לחוד ומעשים לחוד. כשחזרה מהחתונה, לא הצליחה להתרכז. עיניה נעצמו, והיא נאלצה לדחות זאת לבוקר יום שישי - לרגע האחרון.

בבוקרו של יום שישי השעה הייתה שמונה ורבע. הילדים נשלחו לבתי הספר, והרבנית ניסתה לחפש 'דבר תורה', אך

שבועי ע"מ לחלקו בין תלמידותיה. מידי ערב שבת דואג אותו מורה לשלוח את מה שכתב - באמצעות המזכירות של בית ספרו - לאחותו, והיא מצלמת אותו בביה"ס ומחלקת לתלמידות.

מספר הטלפון של ביה"ס, שאליו נשלח הפקס שונה ממספר הטלפון של הרבנית בסיפרה אחת בלבד! המזכירה, שאמורה הייתה לשלוח את הפקס למנהלת 'בית יעקב' טעתה בסיפרה ושלחה בטעות את הפקס לרבנית, בדיוק ברגע שעצמה את עיניה הדומעות והמתינה לפקס מהשמים... מתוך הבריור עלה גם, כי המורה שדואג לשלוח את הפקס לאחותו עושה זאת כבר ארבע עשרה שנים!

"כמה מדהימה יד ההשגחה העליונה", חשבה לעצמה, "ארבע עשרה שנה שולחת המזכירה פקס מביה"ס 'שוב' ל'בית יעקב' במרכז הארץ - יותר משבע מאות פעמים, ומעולם לא טעתה במספר. ורק היום, כשכל כך הייתי זקוקה לזה והתפללתי לבורא עולם שיושיט לי עזרה בדחיפות, הוא דאג לטעות בסיפורה אחת בטלפון והפקס הגיע אליי..."

אכן, 'כי מי גוי גדול אשר לו אלוקים קרובים אליו כה' אלוקיני בכל קראנו אליו' (דברים ד, ז).

וַיַּעֲקֹב אִישׁ תָּתִים יַעֲקֹב אֱהָלִים (כה, כז)

ההגדרה של יעקב היא 'יושב אוהלים', זהו השם תואר' שלו. מהותו של 'אהל' הוא להגן על הדרים בתוכו ממה שקורה בחוץ ולתת אפשרות להתרכז בעשייה שבתוכו. וכך הם אוהלי תורה, מגינים מהרחוב על כל סערותיו, ונותנים ישוב הדעת להתרכז בלימוד התורה וקיום המצוות.

* * *

כידוע, הגאון רבי חיים פנחס שיינברג זצ"ל היה דבוק בתורה הקדושה כל ימי חייו, וכשם שכל רגע של לימוד תורה היה אצלו מדוקדק, כך כל רגע של ביטול תורה היה אצלו האסון הגדול ביותר. מסיבה זו לא הרשה לעניים וגבאי צדקה שהגיעו לישיבתו, להסתובב בבית המדרש לאסוף כסף. כשהיה רואה גבאי צדקה שנכנס לאסוף בבית המדרש הוא נחרד מהמחשבה שהולך עכשיו להיות ביטול תורה - ולו לרגע קט - לכל מאות בני הישיבה, בעיני רוחו ראה ביטול תורה מידי של כל יושבי בתי המדרש, שכן גם אם יגרם לכל אחד ביטול של שניות אחדות, הלא יחד זה כבר ביטול תורה גדול. לכן ניגש ואמר להם בעדינות אך בנחרצות שאינו מרשה לאסוף באמצע הסדר, ומי שמעונין בזה שיגיע בשעות בין הסדרים או כאשר יוצאים מהסדר. הוא היה מלווה אותם עד מחוץ לישיבה, ולפעמים אף כברת דרך נוספת, כדי להיות בטוח שהאברכים והבחורים לא יופרעו משקידתם.

פעם אמר לו משהו, שפלוגי - ת"ח גדול ומורה הוראה מפורסם - הביע תמיהה על הנהגה זו שלא מרשים לאסוף

צדקה בתוך סדרי הישיבה. אמר רבינו לזה שסיפר לו על כך שישאל את אותו תלמיד חכם, האם הוא מסכים שיבואו לביתו בכל יום לאסוף צדקה בשעה שתיים לפנות בוקר.

הלה לא הבין את הקשר, נענה רבינו ואמר: "כל אחד מבין שאמצע הלילה זו אינה השעה המתאימה לבקש צדקה, האם אמצע הלימוד הוא פחות חשוב משעת השינה?!"

מטעם זה גם לא הסכים שיקראו לאברכים לטלפון אלא רק במקרים דחופים מאד, וגם לא הסכים שיבואו אורחים ותורמים לבית המדרש ויפריעו ללומדים באמצע הסדר.

פעם הגיע אדם מבחוץ לחפש את אחד מחשובי האברכים, כשראהו רבינו, שאל אותו מה הוא מחפש וענה שמחפש את פלוני, אמר לו: "בבקשה ממך, אל תיגש אליו הוא שקוע עכשיו בלימוד ואל תפריע לו".

הגיב הלה: "טוב, אחכה לו עד שיגמר הסדר".

ענה לו רבינו: "תחכה, אבל לא בקרבת מקום לבית המדרש, כדי שלא יראה אותך ויפרע".

והיה מרגלא בפומיה: "פעמים רבות באים לשאול על כף או מזלג אם נטרפו או לא, ואני חושב לעצמי, הרי זו שאלה קטנה וניתן בכמה פרוטות לקנות כף חדשה, ודאי שיש בזה 'בל תשחית' ואסור לזרוק סתם, אך הייתי אפילו אני נותן להם את הכסף לקנות חדשה... אבל בשאלות שנוגעות לניצול הזמן שאין לו שום תמורה ותחליף, ובו תלויים כל חיי הרוחניות, בזה לא מרבים לשאול ופוסקים לבד..."

מרגלא בפומיה לספר על הגאון רבי זלמל'ה מוואלאז'ין זצ"ל שהיה ישן כל ימיו עם כפפות לידיו, כדי שכאשר יקיץ בבוקר משנתו, יוכל להרהר מיד בדברי תורה בלי להמתין אפילו רגע קט.

הוא עצמו היה אומר שאינו נוטל ידיים לפני מנחה ומעריב משום שהוא שומר ידיו כל היום שלא לנגוע במקומות מכוסים, כדי שיוכל להרהר לעסוק בלימודו בכל רגע.

בשמחת בר מצוה שנכח הגיע קרוב משפחה וענד לחתן שעון יד כמתנה. אמר רבינו לחתן: "בטח אתה מבין למה הוא קנה לך שעון יד דווקא, כי יש בו תכונה נפלאה... שכאשר רוצים לדעת מה השעה, אין צורך להרים את העיניים מחוץ לגמרא לראות מה השעה, אלא מביטים ביד ונשארים בתוך הדף".

כידוע שעם שרבינו שמר כל כך על זמנו אך מאידך היה גם מאיר פנים לכל אדם. ומה יעשה כאשר הדברים סותרים אחד את רעהו? לדוגמא. תופעה מוכרת היתה שבאו לקבל את ברכתו וביקשו להצטלם איתו. רבינו רצה ללמוד, עבורו כל טקס הצילום היה זר ומוזר, ויש בו מבחינתו גם משום 'ביטול תורה'. אולם איך אפשר להשיב ריקם את פניו של מי שמבקש זאת?.

גם לזה הוא מצא פיתרון... כשהיו מבקשים ממנו להצטלם איתו היה רגיל לומר: "אם תבטיח לי שתלמד עבור זה עוד עשר דקות אני מסכים".

פעם לאחר שמחת ברית מילה בה הוזמן להיות סנדק נתבקש על ידי בעל השמחה להשתתף גם בסעודת הברית. רבינו השיב בטבעיות שאין בידו אפשרות לקיים משאלה זו, כיון שיש לו ברית נוספת, לכן הוא נאלץ לעזוב את המקום באופן מיידי.

בעל השמחה, שהיה אחד ממקורביו, וידע בוודאות שלא הוזמן באותו יום לברית נוספת, שאלו לאיזו ברית כוונתו חי"ך רבינו ואמר: "הוזמנתי לקיים את הברית עליה נשבענו כולנו, כל עם ישראל, ואשר עליה נאמר (דברים כט, א) 'לעברך בברית ה' אלוקיך ובאלתו', שהיא הברית לקיום התורה וללימודה...".

ועתה שא נא כליך (כו, ג)

שא נא - לשון השחזה... חדד סכינך ושחוט יפה, שלא תאכילני נבלה (רש"י)

הגאון רבי שמשון פינקוס זצ"ל היה בעל יראת שמים נשגבה, ויראתו זו התבטאה בשני מישורים. המישור הפנימי - 'יראת שמים' כפשוטו - תחושת הפחד והרעדה מהדר גאונו של מלך מלכי המלכים הקב"ה. והמישור החיצוני והמעשי - הבריחה מפני כל נדנוד של חטא - העירנות והחכמה להבין ביראת אלוקים בתוך שטף החיים והמעשים שבכל יום הטורדים את הדעת ומונעים מלהביט אל סוף דבר ולהבחין בו חשש עבירה.

פעם אחת שח לפי תומו באוזני אחד מבניו שיחי' ואמר: "אני אדם פשוט, ובכל זאת לפני שאני מכניס דבר מאכל כלשהו בפסח אל פי, אני חש ברעד מפני 'משהו' חמץ!".

מאידך גיסא, ניכרה אצלו העמידה במבחן המעשה של הימנעות מחטא בהתנהלות היום-יומית ובפרטים הקטנים שאדם דש בעקביו. המעשה הבא ספוג ביראת חטא, עטוף באצטלה של טוב לב ורגשות אהבת אב, ולא עמעם רגש זה את הרגש האחר כהוא זה: בשו בו ארצה באחד ממסעותיו לזיכוי הרבים, הביא עמו רבי שמשון זצ"ל מצלמה והעניק אותה במתנה לאחת מבנותיו שבבית. משנודע הדבר לאחד מבניו הנשואים, הוא הפציר באחותו להעניק לו את המצלמה שכבר תקופה ארוכה הוא נצרך לה ביותר, כשפיו נימוק משכנע לבקשה.

"אם את תבקשי מאבא", אמר לה, "הרי הוא יקנה לך מצלמה אחרת כבר בנסיעה הקרובה".

הילדה, שבתחילה סירבה להיפרד מהמתנה היקרה, התרצתה לבסוף ומסרה לידיה את המצלמה ובכך לכאורה ירד הנושא מן הפרק.

אלא שעוד באותו הלילה קיבל הבן הנשוי טלפון בהול מאבא. בהול כפשוטו וכמשמעו: "האם ידוע לך שעברת על איסור דאורייתא של לא תחמוד?!", שאל בחומרה, תוך שהוא מקריא באוזניו את לשון השולחן ערוך: "כל החומד וכו' או כליו של חברו... והכביד עליו רעים והפציר בו עד שלקחו ממנו הרי זה עובר בלא תחמוד..." וזעזע את לבו.

הבן ירא ה' שכמובן מעולם לא עלה על דעתו להיכשל בשגגה בחטא כזה, ובעודו מהרהר אודותיו בעגמה נשמע קולו של האב מבעד לאפרכסת: "עליך להחליט מיד להחזיר את המצלמה למקומה הראשון". כך באמת נעשה, ואט אט שקע המאורע בתהומות הנשייה.

חלפו ימים. ערב אחד, כאשר יצא מאופקים בדרכו למסור שיחה, התקשר רבינו לבנו זה וסיפר שהוא מזדמן לעירו ומעוניין לבקר בביתו. לאחר הדרשה נקש בדלת ביתו של הבן בפנים מחויכות, כשידי נשאות חבילה גדולה ועטופה, ולאחר שהניחה בעדינות אצל פתח הבית, הפטיר כמתנצל שזו ההזדמנות להעניק להם מתנה לרגל כניסתם לדירה החדשה.

בני הזוג הביטו על הארגז, מגביהים את המתנה הגדולה ופותחים את העטיפה. משהורדה עטיפה אחת ואחריה נגלתה עטיפה נוספת, הפטירו בחיך: "זה גדול כמו מיקסר, אבל לא שוקל כמותו", ובינתיים המשיכו לקלף עוד ועוד עטיפות ["לא התאים לאבא כזה נוסח של מעשה", הם מספרים, "ה'קונצ'ים' הללו לא היו אופייניים, אולם כך מצא במקרה זה לנכון"]. הררי עטיפות נערמו להם בפניה, והמתנה עצמה, שכבר הבינו כי אינה גדולה כפי שחשבו, בוששה מלהיגלות. והנה - עטיפה מקורית של חנות באמריקה, שממש שב אך לפני יומיים, נושאת בחובה אריזת קרטון קטנה, שבתוכה נחה לה בשלוה... מצלמה, זהה לזו שהוחזרה זה מכבר לאחות.

"זו מתנה עבורכם", הכריז בחגיגות. החיך הפך לדמעות של התרגשות: איך הצליח אבא לחוש את רגשות הלב של הילדים. להפציר באחות - אמנם אסור בתכלית, אבל הוא בהחלט רשם על לוח לבו להביא אחרת - 'כשרה למהדרין'.

החרדה מפני ה'לא תחמוד' בטלפון הלילי ההוא עתידה להדהד באוזניו גם לאחר שהמצלמה תבלה ואיננה, אבל הכאב שבכל זאת נותר מן הסיפור, הוא זה שלא נמצאה המצלמה המסוגלת להנציח את הלב הטוב של אבא זצ"ל מצד אחד, ויראת החטא מן הצד השני...

כיוצא בזה: במשך שנים ארוכות ידעו בני המשפחה שהרב אינו מחבב 'חצילים', ולא די שהתנזר מאכילתו כצורתו אלא שאף במאכל הכולל תערובת משהו ממנו לא טעם. מה מאד השתאו אפוא, כאשר הבחינו בו באחת השבתות נוטל קמעה מתבשיל החצילים שעל השולחן ומגישו אל פיו.

"מה נשתנה?" שאלו, ורבי שמשון ניאות להשיב: "כל העת נמנעתי מאכילת חצילים משום דעת הפוסקים לחוש שמא

שיח החציל [הנותן פירוטיו רק שלש שנים], דינו כפרי ולא כירק והרי הוא ערלה, אך מאחר שזו חומרה יתרה שלא מצאתי לנכון שתנהגו בה, לא גיליתי את הטעם האמיתי להתנזרות מאכילתם. אבל השבוע ראיתי ב'ברכי יוסף' שהאר"י ז"ל אכל חצילים. הסקתי אפוא שאין בהם חשש ערלה, ומעתה סרה המניעה שהיתה לי עד עתה".

רבי שמשון זצ"ל היה מספר על המעשה הבא שאירע עמו, וממנו ניתן לקבל מושג-מה על נקודת ההלכה שכל ציר החיים צריך לטוב עליה: "פעם עברתי תאונת דרכים, כשבמהלך נסיעה הרכב שבו נהגתי התהפך. ברוך השם שלא אירע עמי שום דבר רציני פרט לכמה חתכים, אבל בכל זאת אושפזתי לתקופה בבית חולים, ולשם הגיע שוטר לחקור אותי מה בדיוק אירע, ובתשובה לשאלתו סיפרתי לו מה אירע: 'תראה, אני נהג חדש. היו אז רוחות חזקות, איבדתי שליטה על ההגה, והרכב התהפך'.

"והנה, שבוע לאחר מכן, כאשר הייתי אצל הראש ישיבה שלי ר' יושע בער זצ"ל, התעניין גם הוא לדעת מה אירע, ניסיתי לתאר לו כיצד אירעה התאונה, אבל אז שמעתי מפיו תגובה שאיני יכול לשכוח אותה: 'אוי, אמרתכך' אם כן, היית עלול להרוג בן אדם....".

"אתם מבינים?" אמר רבי שמשון, "כאשר סיפרתי את זה לשוטר - שמעצם תפקידו אמור לשמור על חיי התושבים - ותיארתי בפניו את נסיבות התאונה, נחה דעתו ואמר 'אה, בסדר', אבל הראש ישיבה, אפילו לא אמר לי 'אוי, היית עלול להיהרג', אלא מה שהטריד אותו: 'עלול היית להרוג מישהו', והסתכל עלי כעל משוגע. איך יתכן שיהודי יגיע למצב כזה, שבו הוא עלול להרוג מישהו? כזה מבט יהודי".

מה אופייני אפוא שכאשר הבחין במאכלים שעדיין לא עושרו לחומרה, מונחים במרכז המטבח שבביתו ולא במקום המיועד להם בפינה נסתרת, קרא רבי שמשון בקול כואב: "אם היה זה 'סם המוות', האם גם אז היו מניחים אותם כאן?!".

ההתייחסות שלו לדבר שאינו כשר כאל 'סם המוות' הינה מדויקת מאד. שהרי אף הזהירות מפני 'סם המוות' אינה מתייחסת אצל כל אחד רק כלפי נפשו הוא, שכן טבע הבריות להזהיר אף את זולתם מפני סכנת החיים המשחרת לפתחם, והמעשה הבא ימחיש את הדברים היטב:

היה זה לפני עשרות בשנים. ר' שמשון הבחין שהחנווני במושב תפרח, שבו התגורר באותה עת, העמיד את שולחנו למכירה מסטיקים שכשרותם היתה מפוקפקת.

מה עושה אדם יר"ש כרבי שמשון?

ללא אומר ודברים הוא רוכש בפשטות את כל ה'סטוק' ומשליכם אחר כבוד אל מקומם הראוי להם - בפח האשפה....

ת"ח מבני המקום תהה באזניו לפשר הדבר ושאל: "הרי על העטיפה מופיעה חותמת של הכשר פלוני, שעליו מפקחים רבנים, ויש הסומכים עליהם?".

אולם רבי שמשון לא אבה להידרש לגופה של טענה זו, אלא התייחס לעניין באופן כללי, בהסבירו מאין נובעים חילוקי הדעות ביניהם בעניין זה: "הגישה שלך היא האם זה 'כשר' או 'טרף', אבל לדידי הנושא הוא אם יש כאן 'טמטום הלב!' [כדרשת חז"ל על מאכלות אסורות]. רק 'חסר' לי שהבן שלי יפגוש באחד מחבריו, והלה יכבד אותו במסטיק כזה...".

סיפור זה ממש התרחש עמו שנים אחדות קודם לכן בבני ברק. באותה עת [שנת תשל"א] הרביץ רבי שמשון תורה בישיבת 'תפארת אבות' בבני ברק וגילה כי בחנות המכולת הסמוכה לישיבה מוצעים למכירה מסטיקים שכשרותם מוטלת בספק. אף במקרה זה רכש רבי שמשון את כל המלאי שהיה בחנות והשליכו לאשפה.

כעבור כמה ימים, הביא בעל החנות כמות נוספת, שאף אותה רכש רבי שמשון והשליכה לפח לעיני החנווני שהפטיר בצער: "לא חבל על הכסף שלך, הרב פינקוס?".

"לא חבל על הכשרות של עם ישראל?" השיב הוא.

- "אז מה אתה רוצה שאעשה?"

- "שלא תביא עוד מסטיקים".

למרבה הפלא, הוא אמנם חדל להביא.

וכיצד נודע המעשה?

אחד מתלמידי הישיבה שנכנס אליו לביתו, מצא לתדהמתו על השולחן עשרות חפיות סוכריות וממתקים שונים שיובאו מחו"ל, חלקם עם חותמת כשרות כלשהי, וחלקם נעדרו אף כשרות בסיסית.

"מאי האי?" שאל הבחור.

"אינך חושד בי שאוכל את הממתקים האלו", הגיב רבי שמשון בחיך, "אבל נכנסתי לקיוסק כאן בשכונה והגעתי להסכם עם החנווני שאני רוכש ממנו את הסחורה, בתנאי שלא יביא עוד מהסוג הזה".

מאה דולר (!) שילם מכיסו על העסקה...

"הרב מחוייב להוציא סכום כזה על העניין?" שאל הבחור בתדהמה.

ותשובתו של ר' שמשון, לא איחרה לבוא: "מי יאכל את הממתקים האלו? הילדים של השכונה שלנו - שיכון ויז'ניץ. וכי זה נושא של חיוב ופטור גרידא? מדובר הרי בהצלת ילדים ממאכלות אסורות!".

[מתוך הספר 'ואוהביו כצאת השמש בגבורתו']